

Historier fra periferien

Som et nyt tiltag, endnu på forsøgsbasis, har Direktør Sandy Madar efterspurgt en ny vinkling på nyhedsbrevet, hvor der, med lidt friere hænder, kan bringes problemstillinger op om forhold og klienter, som vi møder i vores daglige virke. Særlig fokus får grupper og problematikker, vi ofte ser, men hvor vi ikke altid har mulighed for at sætte ind – simpelthen fordi, at det ikke er problemer, vi har særlige forudsætninger for at løse. I denne udgave af nyhedsbrevet, hvor temaet er 'stigmatisering' tegner vi et billede af den hjemløses situation: hvordan oplever man sig selv, når man overses af alle andre. Er man, hvis ikke man ses?

Manden på bænken

Regnen hang i det lange, filtrede skæg, som halvglemte minder om det, der var tabt på vejen. Dråberne faldt, og dannede små søer i skødet, der reflekterede hans sorte, livløse øjne under hættten.

- Hvornår har jeg sidst været tør? Forsøgte han at huske gennem sindstågen.

Han sad på sin vante bænk. Den samme bænk som dagen før, og dagen før det. Så langt kunne han dog endnu huske tilbage. Han ville ønske, at han sad i læ i busskuret, men der sad Kaj og Lange-Torben og Hunden. De var kun på øllen, så de gad ham ikke. Under halvtaget kunne man også søge ly, men der sad Grønnerne, og de var ikke bedre. Så hellere udstå regnen et par timer endnu. Udstå smerten fra maven, og den følelsesløse, udstrakte hånd. Bare lidt endnu.

"Hus Forbi?" snøvlede en bekendt skikkelse fra den anden side af gaden. Han er en yngre mand, og egentlig for ung til at stå der i regnen, og blive overset af en stadigt stigende strøm af alle andre. Den velklædte, unge dame, han forventningsfuldt henvendte sig til, skynder sig at se ned idet hun passerer. Samme taktik bruger den slipseklædte herre der kommer efter. Og næste igen.

"Du ku' jo bar' si' nej, for helvede," mumler den unge mand surt. Han opdager først sin fejltagelse efter, da de næste vælger helt at gå udenom ham.

Manden på bænken knurrer, og bevæger sig irriteret frem og tilbage. Hospitalsundertrøjen, der stikker frem over kraven, klør forfærdeligt på den fugtige hud under. Han kan ikke huske, hvornår han var på hospitalet, eller hvorfor. Hans eneste tanke er på de cigaretter, der risikerer at blive gennemblødte, og hvornår han kan tillade sig at ryge den næste. De er guld værd, når frosten først har bidt sig fast i det våde tøj. Specielt nu efter, at de har sat pigge op ved den varme ventilationsrist, hvor han plejede at sove.

- Røvhuller.

Noget klirrer i hans hånd, i samme øjeblik han tænker ordet. Hvis han er heldig, er det en 20er. Så kan han vælge mellem cigaretter, kaffe eller noget at spise, i det mindste. Et par stykker af dem, og han kan have til at komme gennem natten. Men da han løfter hagen for at se efter, kan han se, at det ikke er en 20er. Eller en 10er, eller bare fem kroner, eller én. Det tager lidt tid før tågen letter fra hans sind tilstrækkeligt til, at han kan se hvad det er. Det er slet ikke penge, men en blank, messingfarvet mønt, der hviler øverst i hans håndflade, oven på den lille bunke af småpenge, folk alligevel smider ud med alt deres andet skrald.

"Hva' fa'en?" harker han og ser op efter vedkommende. Men for sent, for der er ingen i hans umiddelbare nærhed. Der er kun skyggerne af de mange frakker og fremmede rygge der bevæger sig væk igennem regnen. Arbejdede hans tanker bare lidt hurtigere, havde han måske nået at se hvem det var.

- Ka' det være Lange-Torben, eller Hunden, der tager pis på mig?

De står begge med halsen i flasken, og ser ikke ud til end at have opdaget ham. Det samme gør Grønnerne, så dem kunne det heller ikke være, mente han. Den fede mand kunne have gjort det, men han virkede mere som en der havde travlt med at æde dyr, frem for at skyde dem. Den unge pige der stod lidt derfra og vippede på fødderne, imens hun anstrengte sig for ikke at kigge over på ham, mente han heller ikke var en oplagt mistænkt. Hvis nogen, så var ham den skaldede med læderjakke der kom gående mod bænken, der var den bedste kandidat.

- Men burde han så ik' bevæge sig væk?

Manden på bænken rejste sig pludseligt. Regnen smældede hen over huden, og vaskede dage af skidt væk fra folder gemt dybt i hans ansigt. Den bratte bevægelse braste blodige bobler foran øjnene på ham, og han følte sig momentant svimmel. I samme øjeblik mærkede han et korpus, der væltede ind i sit eget, og det bistre fortov, der kom ham i møde i faldet.

Der var ikke andre, der kom ham i møde, imens han lå der. Læderjakken ænsede end ikke, at han havde skubbet en person i jorden. Han gik blot videre med hænderne i lommen, og tankestrømme der fulgte med regnen ned gennem gaden. En ung pige på den anden side, nåede at gispe, før hun trak blikket, opmærksomheden og anstændigheden til sig. Kort efter mærkede han en fod på ryggen. En grovkornet mandestemme bandede lavmælt, da han nært snublede over manden fra bænken.

- Ka' det betale sig at rejse sig op?

Det søde, metalliske blod fra mundvigen blandede sig med det bitre regnvand. Hvis han blev liggende længe nok, så ville nogen vel komme. Måske en ambulance, så han kunne få en tør aften i en blød seng.

- De ka' vel ikke lade mig blive her midt på gaden?

Han forsøger selv at komme op, men der var ingen kræfter tilbage i hans følelsesløse krop. De sidste kostbare dråber er forduftet fra det blod, der stille forsøger at komme rundt i hans krop. Eller måske hænger ved i dét, der siver ud ad de åbne sår, gennem stykker af grus, i hans ansigt.

Regnen tog til i styrke, og flød hurtigere og hurtigere gennem gaderne. Plastikposer, cigaretskod og rester af burgere stoppede afløb til, og vandet stod nu op til sokkerne på de travle spidser, der forsøgte at krydse gader og stræder. Et sted under bunkerne af skrald, ligger en mand, der normalt sad på sin vante bænk. Gemt væk i det mørke regnvand, og evigtmangler den sidste mønt.

Bo K. Sejer, Innovationsafdelingen